

Sygn. akt II AKa 142/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska - Drązek (spr.)

Sędziowie: SSA – Rafał Kaniok

SSA – Ewa Leszczyńska - Furtak

Protokolant Wiktoria Siporska

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2024 r.

sprawy z wniosku Z. M.

przeciwko Skarbowi Państwa

w przedmiocie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie

w dniu 8 grudnia 2020 r. w Warszawie

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora Prokuratury Okręgowej

w Warszawie

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 162/21

- na podst. art. 439 § 1 pkt 2 kpk uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w należytej obsadzie;*
- na podst. art. 554 § 4 kpk i § 11 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni Z. M. kwotę 336 (trzystu trzydziestu sześciu) złotych z tytułu zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;*
- obciąża Skarb Państwa wydatkami za postępowanie odwoławcze.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt	II AKa 142/22	

<p>Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:</p>	<p>1</p>	
<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>		
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2022 r., w sprawie sygn. akt XVIII Ko 162/21, uznający częściowo wniosek pełnomocnika Z. M. o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 8 grudnia 2020 r. w Warszawie.</p>		
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>		
<p># prokurator</p>		
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>		

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# pełnomocnik wnioskodawcy			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść wnioskodawczyni	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO					

SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Apelacja prokuratora		
	I. zarzut naruszenia art. 552 § 4 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 7 i 424 kpk, II. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do przyjęcia niewątpliwej niesłuszności zatrzymania wnioskodawczyni.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty apelacji prokuratora nie zostały merytorycznie rozpoznane w postępowaniu odwoławczym, ponieważ Sąd Apelacyjny był zobligowany w pierwszej kolejności do oceny wyroku sądu I instancji			

pod kątem
bezwzględnych
podstaw
odwoławczych z
art. 439 § 1 kpk.

Sąd apelacyjny,
większością
składu, ze
zdaniem
odrębnym SSA
Rafała Kanioka,
uznał, że Sąd
Okręgowy w
Warszawie w
obsadzie
sędziego sądu
rejonowego
delegowanego
do orzekania w
sądzie
okręgowym,
Piotra
Maksymowicza,
wydając
zaskarżony
wyrok, był
sądem
nienależycie
obsadzonym, w
rozumieniu art.
439 § 1 pkt
2 kpk.
Uzasadnienie
takiego
stanowiska
znajduje się w
dalszej części
uzasadnienia.

Wniosek

1. o zmianę
wyroku i
oddalenie w
całości wniosku
o
zadośćuczynienie.

zasadny
częściowo
zasadny – w
zakresie kosztów
procesu

	# niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek prokuratora, podobnie jak zarzuty jego apelacji, nie podlegały ocenie z powodu uchylenia wyroku, z urzędu, na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 kpk. Zatem, zarzuty i wnioski prokuratora nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sądu apelacyjnego i nie były, w najmniejszym stopniu, przyczynkiem do takiej decyzji procesowej sądu odwoławczego, bowiem okoliczności zatrzymania Pani Z. M., w dniu 8 grudnia 2020 r., w wyniku bezzasadnych decyzji prokuratora Michała		

Marcinkowskiego
z Prokuratury
Rejonowej
Warszawa
Śródmieście o
wszczęciu
dochodzenia
(sygn. PR 4 Ds.
1540.2020.II) i
przymusowym
zatrzymaniu w
charakterze
podejrzanej o
przestępstwo z
art. 261 § 1
kodeksu karnego
(także o
przeszukaniu i
oskarżeniu -
sygn. Sądu
Rejonowego dla
Warszawy
Śródmieścia X
K 641/21)), są
niepodważalne.
Jednoznaczne w
tym względzie
postanowienie
Sądu
Rejonowego dla
Warszawy
Śródmieścia w
Warszawie, II
Kp 196/21, z
dnia 24 marca
2021r., o
niezasadności
zatrzymania, nie
pozostawia pola
do dywagacji o
istocie
roszczenia
wnioskodawczyni.
Otwartą
pozostaje
kwestia
wysokości
kwotowej
zadośćuczynienia
dla

pokrzywdzonej,
jak też
ewentualnych
konsekwencji
służbowych
funkcjonariuszy
państwowych,
którzy takie
czynności
zarządzili, w
określonych
uwarunkowaniach
politycznych,

w celu wywarcia
przez służby
takiej presji na
demonstrujących
pokojowo
obywateli, by
zaniechali
swojego
sprzeciwu. Nie
należy więc
utożsamiać
uchylenia
wyroku sądu
okręgowego z
racjami
apelującego, a
wyłącznie z
ochroną
podstawowych
praw
procesowych
stron
postępowania,
do rozpoznania
sprawy przez
niekwestionowany
sąd – sąd
ustanowiony
ustawą, którego
powołanie i
niezależność, nie
zostaną
podważone, ani
w krajowym
porządku

<p>prawnym, ani w międzynarodowym.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Sąd Apelacyjny, większością składu, uznał, że udział w wydaniu wyroku sądu I instancji - Sądu Okręgowego w Warszawie - sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, delegowanego do sądu okręgowego, stanowi przesłankę z art. 439 § 1 pkt 2 kpk, tj. bezwzględną podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku, z powodu nienależytej obsady sądu.</p> <p>Delegacja SSR Piotra Maksymowicza do Sądu Okręgowego w Warszawie, biegła częściowo równoległe z funkcją Wiceprezesa Sądu</p>	

Rejonowego dla
Warszawy
Śródmieścia w
Warszawie
(sprawuje ją do
obecnej chwili),
powierzoną
przez
ówczesnego
ministra
sprawiedliwości.
Choć w chwili
wydawania
zaskarżonego
wyroku sędziego
Piotr
Maksymowicz
nie pełnił jeszcze
tej funkcji,
przyjął ją
bowiem we
wrześniu 2022
r., to orzekając
w styczniu 2022
r., był już
kandydatem do
nominacji na
sędziego sądu
okręgowego, z
rekomendacją
niekonstytucyjnego
organu, jakim
jest Krajowa
Rada
Sądownictwa,
utworzona w
2018 r., na
podstawie
ustawy z 8
grudnia 2017
r. Pan sędzia,
od 2015 r.,
kilkakrotnie
zabiegał o awans
– nominację do
sądów wyższych
instancji, w
tym z udziałem
takiej właśnie,

upolitycznionej,
Rady.

Pan sędzia
zgłosił się, po
raz kolejny, na
wolne miejsce w
Sądzie
Okręgowym w
Warszawie
ogłoszone w
Monitorze
Polskim z 2018
r. poz. 291
i uchwałą neo
KRS z 8 czerwca
2021 r. został
przedstawiony
do powołania na
to stanowisko.

Otrzymał
nominację na
urząd sędziego
sądu
okręgowego w
dniu 27 czerwca
2022 r., a
zaledwie kilka
tygodni później
zgłosił się na
delegację do
Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie,
odpowiadając na
ofertę nowych
prezesów tego
sądu (od lipca
2022 r.) Piotra
Schaba i
Przemysława
Radzika,
będących
równocześnie
specjalnymi
Rzecznikami
Dyscyplinarnymi
Sędziów Sądów
Powszechnych,

powołanymi
przez Ministra
Sprawiedliwości
Zbigniewa
Ziobrę, znanymi
ze wszczynania
licznych
postępowań
dyscyplinarnych
wobec
niezależnych
sędziów
orzekających
zgodnie z
Konstytucją RP,
uchwałami i
orzeczeniami SN
i trybunałów
europejskich.
Należy
przypomnieć, że
w czasie
orzekania na
delegacji SSR
Piotra
Maksymowicza
w Sądzie
Okręgowym w
Warszawie,
prezesem tego
sądu, od 2020
r., był również
sędzia Piotr
Schab, a
wiceprezesem
był jego zastępca
dyscyplinarny
SSR Przemysław
Radzik,
natomiast drugi
zastępca
rzecznika Michał
Lasota otrzymał
delegację do SO
w Warszawie z
Sądu
Rejonowego w
Nowym Mieście
Lubaskim.
Wszyscy trzej

awansowali
następnie do
Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie i
orzekają
aktualnie, razem
z sędzią Piotrem
Maksymowiczem,
w VIII Wydziale
Karnym Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie. Pan
sędzia P.
Maksymowicz
ubiegając się o
nominację do
sądu
apelacyjnego,
zależałby
ponownie od
przychyłości
prezesów - opinii
Kolegium Sądu
Apelacyjnego,
złożonego z
prezesa apelacji i
dwóch prezesów
sądów
okręgowych, z
których jeden
otrzymał
nominację 6
grudnia 2023
r. (Pani Prezes
SO w Warszawie
Joanna
Przanowska-
Tomaszek), w
błyskawicznym
systemie
awansów, z
którego korzysta
Pan sędzia P.
Maksymowicz,
zaś drugi ubiega
się o awans
(sędzia Michał
Bukiewicz –
Prezes SO

Warszawa -
Praga). Aktualny
etap awansu do
sądu
apelacyjnego
sędziego Piotra
Maksymowicza,
jak też innych
sędziów
delegowanych w
czasie prezesury
P. Schaba, nie
był
komunikowany
sędziom sądu
apelacyjnego i
odbywał się
w zamkniętym
gronie prezesów,
z
wykorzystaniem
ocen
wizytatorów,
które nie były
prezentowane
środowisku
sędziowskiemu.
Pan sędzia Piotr
Maksymowicz
wykonuje
nieprzerwanie
funkcję
wiceprezesa
sądu
rejonowego.

Wszystkie te
okoliczności
stały się, z
urzędu,
przedmiotem
oceny składu
Sądu
Apelacyjnego w
niniejszej
sprawie, przed
przystąpieniem
do
merytorycznej
oceny zarzutów

apelacji,
zwłaszcza, że w
Sądzie
Apelacyjnym w
Warszawie
zapadło już
wcześniej, w
innej sprawie,
orzeczenie
podważające
niezależność
sędziego P.
Maksymowicza.

Postanowieniem
z 29 czerwca
2023 r., sygn.
II AKa 97/22,
Sąd Apelacyjny
w Warszawie, na
podst. art. 41 §
1 kpk, wyłączył
sędziego
delegowanego
Piotra
Maksymowicza
od rozpoznania
sprawy
apelacyjnej,
uznając, że
droga jego
awansu, w tym
łączenie
delegacji
zależnej od
ministra
sprawiedliwości,
z funkcją
wiceprezesa
sądu,
powierzoną
przez tego
samego
ministra,
narusza
gwarancje
niezależności i
bezstronności
sądu z jego
udziałem. Za

wydanie takiego postanowienia oraz podobnych, w sprawach sygn. II AKa 121/22 i II AKa 99/22, sędzia Anna Kalbarczyk otrzymała zarzut dyscyplinarny sformułowany 16 września 2023 r. przez sędziego – zastępcę rzecznika dyscyplinarnego i Prezesa SO w Olsztynie - Michała Lasotę, ubiegającego się wówczas o nominację do SA w Warszawie, który uzyskał ją w październiku 2023 r. Obecnie sędzia M. Lasota orzeka w VIII Wydziale Karnym SA (będąc równocześnie zastępcą przewodniczącego II Wydziału Karnego SA w Warszawie i rzecznikiem dyscyplinarnym) razem z SSO del. P. Maksymowiczem i prezesem-rzecznikiem P. Schabem oraz z P. Radzikiem, niedawnym wiceprezesem sądów

apelacyjnych w
Warszawie i
w Poznaniu i
zastępcą
rzecznika
dyscyplinarnego
P. Schaba,
których wyroki
są uchylane
przez Sąd
Najwyższy, z
powodu
nienależytej
obsady sądu-
art. 439 §
1 pkt 2 kpk
– wadliwości
powołań i braku
niezależności. Są
to
przedstawiciele
grupy
sprawującej
najwyższe
funkcje w
systemie
dyscyplinarno –
nadzorczym,
uksztaltowanym
po 2017 r., w
celu planowego
niszczenia
niezależności
sądownictwa,
grupy
wzajemnie
wspierającej
swoje awanse,
z pomocą neo
KRS.

Sąd Apelacyjny,
wyłączając SSO
del. P.
Maksymowicza z
udziału w
wymienionych
wcześniej
sprawach,
powołał się

trafnie na
wyrok
Trybunału
Sprawiedliwości
Unii
Europejskiej z
16 listopada
2021 r. w
sprawie
C-748/19 do
C-754/19,
stwierdzający, że
art. 19 ust.
1 akapit 2
TUE odczytany
w świetle art.
2 i 6 ust. 1
i 2 dyrektywy
2016/343 należy
interpretować w
ten sposób,
że „ stoją one
na przeszkodzie
przepisom
krajowym,
zgodnie z
którymi minister
sprawiedliwości
może, na
podstawie
kryteriów, które
nie zostały
podane do
publicznej
wiadomości, z
jednej strony
delegować
sędziego do sądu
karnego wyższej
instancji na czas
nieokreślony,
zaś z drugiej
strony w każdym
czasie na
podstawie
decyzji, która
nie zawiera
uzasadnienia,
odwołać

sędziego z tego delegowania...”

Cytowany wyrok ma zastosowanie w prowadzonej tu ocenie niezależności sędziego delegowanego Piotra Maksymowicza, który tylko w roku 2022, korzystał z delegacji ministra do Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, otrzymał nominację do pierwszego z sądów oraz funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie.

Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy wydał na bazie wyroku TSUE szereg orzeczeń kasatoryjnych w stosunku do orzeczeń sądów powszechnych, które zapadły z udziałem sędziów delegowanych, (np. wyrok SN z 19 kwietnia

2023 r., III
KK 375/21),
po stwierdzeniu,
że delegacje i
ubieganie się
o awans do
sądu wyższej
instancji,
przebiegały w
powiązaniu z
funkcjami w
systemie
dyscyplinarno-
nadzorczym
stworzonym po
2017 r. lub
były w inny,
specjalny,
sposób
powiązane z
władzą
zewnętrzną.

Wypada
zaznaczyć, że
po ogłoszeniu
wyroku TSUE
z 16 listopada
2021r., jeden z
doświadczonych
sędziów Sądu
Okręgowego w
Warszawie,
delegowany do
Sądu
Apelacyjnego w
Wydziale II
Karnym,
zrezygnował z
delegacji
uzyskanej od
ówczesnego
ministra
sprawiedliwości,
powołując się na
to
rozstrzygnięcie
Trybunału. Od
tego czasu, a
nawet już od

ok. 2018 r.,
niezależni
sędziowie z
okręgów
warszawskich
nie ubiegali się
o delegacje, a
tym bardziej o
nominacje do
sądu
apelacyjnego.

Nie sposób też
pomiąć
orzeczeń Sądu
Najwyższego,
Naczelnego
Sądu
Administracyjnego,
opartych na
orzeczeniach
TSUE i ETPCz,
w tym wyroku
z 22 lipca
2021 r.- skarga
R. pko Polsce,
z 8 listopada
2021 r. D.-F. i
O. pko Polsce,
z 15 marca
2022 r. G. pko
Polsce i innych,
aż do wyroku
pilotażowego z
23 listopada
2023 r. skarga
50849/21
Wałęsa pko
Polsce,
stwierdzających
systemowe
naruszenie
prawa w Polsce
od 2018 r.
w procedurze
powoływania
sędziów z
udziałem
upolitycznionego
organu, którym

stała się Krajowa Rada Sądownictwa, po zmianach wprowadzonych ustawą z 8 grudnia 2017 r. (wykluczona z Sieci Europejskich Rad Sądownictwa za podporządkowanie polityczne i działanie przeciwko niezależności sądownictwa i niezawisłości sędziów).

Pan sędzia Piotr Maksymowicz nie powziął refleksji nad przywołanymi orzeczeniami, ani uchwałami Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. i 2 czerwca 2022 r., dotyczącymi niekonstytucyjności neo KRS, ani nad uchwałami zgromadzeń sędziowskich apelacji warszawskiej i okręgu warszawskiego z 2018 i 2019 r., wzywającymi sędziów do nieuczestniczenia w wadliwej procedurze nominacyjnej

przed takim organem. Pan sędzia, kilkakrotnie, występował do tego organu o rekomendację do nominacji na urząd sędziego sądu wyższej instancji.

Równocześnie, sprawuje funkcję wiceprezesa jednego z największych i najistotniejszych sądów rejonowych w kraju. W ciągu zaledwie kilkunastu miesięcy, sędzia Piotr Maksymowicz, z poparciem Piotra Schaba i innych wymienionych tu osób z jego otoczenia, zabiegał o awanse, obejmujące dwa najwyższe szczeble sądownictwa powszechnego.

Przyspieszenie kariery Pana sędziego, po pozytywnej rekomendacji neo KRS z 2021r., połączone w 2022r. z funkcją wiceprezesa

sądu i
zależnością od
prezesów sądu
okręgowego i
apelacyjnego, a
równocześnie
specjalnych
rzeczników
dyscyplinarnych
byłego ministra
sprawiedliwości
Zbigniewa
Ziobry,
wywołuje
uzasadnione
obawy co do
bezstronności i
niezależności
sądu
utworzonego z
udziałem
sędziego.
Zarzuty takie
nie wymagają
wykazania
stronniczości w
konkretnej
sprawie i często
nie ma takiej
możliwości,
zwłaszcza gdy
wyrok wydaje
się być korzystny
dla strony
pokrzywdzonej,
ale w oglądzie
zewnętrznym i
w kategoriach
bezstronności
instytucjonalnej,
sąd z udziałem
sędziego, który
osiąga
spektakularne
awanse, funkcje
i inne profity
zawodowe dzięki
władzy
zewnętrznej,
która niszczyła

odrębność
sądownictwa,
będzie
postrzegany jako
niespełniający
standardu
niezależnego
sądu. Nie
umniejszając
doświadczenia
zawodowego
sędziego Piotra
Maksymowicza,
należy pamiętać,
że w normalnych
warunkach, w
prawidłowej
procedurze
nominacyjnej
(także ubiegając
się o delegację),
stanąłby on do
konkursu z dużą
grupą sędziów,
o co najmniej
porównywalnym
poziomie
zawodowym.

**Wielu
wybitnych
sędziów
sądów
rejonowych i
okręgowych,
dochowując
warunków
prawnych i
standardów
etycznych
służby,
zrezygnowało
z awansu, nie
stanęło do
konkursów
przed
niekonstytucyjną
i
upolitycznioną
Krajową**

**Radą
Sądownictwa,
w postaci
utworzonej
po 2017r.,
zrezygnowało
albo nie
przyjęło
delegacji do
sądów
wyższych
instancji,** w
tym do Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie. Są
to okoliczności
dobrze znane
sędziemu P.
Maksymowiczowi,
który był na
delegacji w
Sądzie
Okręgowym w
Warszawie w
czasie, gdy
rzecznicy
dyscyplinarni -
prezesa tego
sądu-
szykanowali
sędziów tego
sądu: Igora
Tuleję, Piotra
Gąciarkę, Annę
Ptaszek, Annę
Bator-Ciesielską
czy Krzysztofa
Chmielewskiego.
Pan P.
Maksymowicz,
jako sędzia i
Wiceprezes SR
dla Warszawy
Śródmieścia w
Warszawie,
karnista, zna
sprawę sędziego
tego sądu,
Łukasza
Bilińskiego,

który w czerwcu 2019r., został odsunięty od orzekania w sprawach karnych (pod pozorem likwidacji wydziału karnego i wzmocnienia wydziału rodzinnego), za wydawanie opartych na Konstytucji i prawach człowieka orzeczeń uniewinniających obywateli, demonstrujących przeciwko łamaniu praworządności. Sędzia Łukasz Biliński, jako jedyny karnista likwidowanego wydziału, został przeniesiony poza pion karny SR dla Warszawy Śródmieścia i do dzisiaj walczy w sądach krajowych oraz w Europejskim Trybunale Praw Człowieka o przywrócenie do pracy w wydziale karnym sądu kierowanego od 2022r. m.in. przez sędziego Piotra Maksymowicza. Bezskutecznie

zabiega o przywrócenie u kolejnych prezesów sądu rejonowego. Sędzia Łukasz Biliński był jednym z pierwszych sędziów w Polsce, przeniesionych w latach 2018-2022 do innego wydziału, w ramach szyskan za niezależne orzekanie i w odniesieniu do tego sędziego ten akt bezprawia trwa do dzisiaj. Przypadki wymienionych tu sędziów znane są w kraju i zagranicą, podobnie jak ci, którzy ich nękali, a od których zależała w dużej mierze kariera sędziego Piotra Maksymowicza w 2022 i 2023 r. (opinie prezesowskich kolegów, propozycje i poparcie delegacji przez prezesów P. Schaba i P. Radzika, będących równocześnie najwyższymi rzecznikami

dyscyplinarnymi sędziów).

Biorąc pod uwagę opisane tu kwestie prawne i faktyczne, sąd apelacyjny uznał, że sąd I instancji w osobie sędziego Piotra Maksymowicza, nie spełniał konstytucyjnego i konwencyjnego standardu sądu, dlatego wyrok wydany w niniejszej sprawie został uchylony na podst. art. 439 § 1 pkt 2 kpk, niezależnie do granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu obsady sądu na treść rozstrzygnięcia.

Mimo, iż wnioskodawczyni, której roszczenie zostało co do zasady uwzględnione, a częściowo, w zakresie kwoty zadośćuczynienia, nie odwołała się od wyroku sądu okręgowego, to jej prawo i prawo każdej strony do rozpatrzenia sprawy przez

bezsronny sąd ustanowiony ustawą, gwarantowane w art. 6 ust.1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 47 Karty Praw Podstawowych UE, podlega bezwzględnej ochronie. Strażnikiem tego prawa są sądy odwoławcze i Europejski Trybunał Praw Człowieka. W interesie stron i całego porządku prawnego, leży to, by sprawa była osądzona w taki sposób, by jej wynik był później niepodważalny. W sytuacji, gdy wadę wyroku, o randze bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 kpk, można skorygować przed prawomocnym zakończeniem sprawy, to sąd II instancji nie może się uchylić od obowiązku wydania

orzeczenia kasatoryjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, w celu naprawy wadliwego procesu i wydania orzeczenia w prawidłowym składzie. Dopiero takie rozstrzygnięcie, zrealizuje podstawowe prawo procesowe stron – prawo do rozpoznania sprawy przez sąd niezależny, ustanowiony ustawą. Należy brać pod uwagę to, że strony mogą dopiero w kasacji podnieść zarzut nienależytej obsady sądu. Po zmianie ustroju sądów, jaka nastąpiła w latach 2015-2022 i wprowadzeniu nadzwyczajnej izby w Sądzie Najwyższym i nadzwyczajnych środków odwoławczych, przewidzianych dla prokuratury, nie można wykluczyć, że, nieoczekiwanie dla

pokrzywdzonej,
dojść może do
próby
podważenia
orzeczenia
dotkniętego
nieważnością z
art. 439 § 1 kpk,
w trybie skargi
nadzwyczajnej -
wyroku, którego
utrzymanie w
postępowaniu
apelacyjnym,
uznałby
prokurator za
niekorzystne dla
Skarbu Państwa
i prokuratury,
broniącej w
apelacji
stanowiska o
legalności i
zasadności
zatrzymania
Pani Z. M.
w dniu 8
grudnia 2020
r w Warszawie.
Korzystny, w
pewnym
stopniu, dla niej
wyrok, może
okazać się
niestabilny i
wprowadzić
stronę w stan
niepewności
prawnej.

W celu
uniknięcia
takich ryzyk
procesowych, a
przede
wszystkim dla
zagwarantowania
stronom prawa
podstawowego -
do rozpoznania

	<p>sprawy przez niezależny, ustanowiony ustawą sąd, zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do rozpoznania przez sąd należycie obsadzony.</p> <p>Sprawa powinna otrzymać niezwłocznie bieg, bacząc na to, że wnioskodawczyni nazbyt długo oczekuje na prawidłowe rozstrzygnięcie takiego sądu.</p>	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiężle powodach utrzymania mocy	o w		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
1.	Przedmiot zakres zmiany	i	
Zwiężle powodach zmiany	o		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.	Przyczynę uchylenia wyroku wskazano w pkt 4	# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt 2	<p>Sąd Apelacyjny obciążył wydatkami za postępowanie odwoławcze Skarb Państwa, zgodnie z art. 554 § 4 kpk.</p> <p>Wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni, o zwrot na rzecz Z. M. kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym, był zasadny, ponieważ pełnomocnik reprezentował wnioskodawczynię na rozprawach apelacyjnych. Podstawą zasądzenia zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 336 zł, było Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości</p>	
	z	22

	października 2015 r. o stawkach za czynności adwokackie.	
7. PODPISY		
SSA Marzanna A. Piekarska – Drażek SSA Ewa Leszczyńska- Furtak SSA Rafał Kaniok – zd. odr.		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2022r., sygn. XVIII Ko 162/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

Zwięzłe uzasadnienie V.S. SSA Rafała Kanioka do wyroku

Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2024 r.

sygn. akt II AKa 142/22

Nie zgadzam się z zakwestionowaniem w niniejszej sprawie bezstronności sędziego orzekającego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w oparciu m.in. o fakt brania udziału w procedurze nominacyjnej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r. poz. 3 ze zm.). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 23.01.2020 r., stanowiącą wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 roku w sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r.,poz. 3), **jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach**, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” Stwierdzić zatem należy, że wprowadzone przez Sąd Najwyższy uchwałą z 23.01.2020 r. kryteria oceny nienależytej obsady sądu odwołują się do badania niezawisłości i bezstronności sędziego nie tylko w perspektywie przebiegu procesu nominacyjnego, ale również w okolicznościach danej sprawy. W mojej ocenie fakt, że sędzia Piotr Maksymowicz został powołany w ramach w/w procedury na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, w realiach przedmiotowego postępowania, nie daje podstaw do uznania orzeczeń przez niego wydanych jako wadliwych w stopniu opisanym przez art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Tym bardziej, że w dacie wydania zaskarżonego wyroku orzekał on jedynie w ramach delegacji do Sądu Okręgowego tj.przed uzyskaniem nominacji na sędziego tego Sądu.

Na podstawie przebiegu dotychczasowej służby Sędziego, uznać należy, iż brak jest danych, które w tej konkretnej sprawie, uzasadniałyby uznanie, że S nie daje gwarancji bezstronności i niezawisłości, zarówno ze względu na przebieg jego kariery po wydaniu w/w wyroku – w tym udział w procesie nominacyjnym przed wadliwie ukształtowaną KRS – jak też z uwagi na okoliczności, iż w momencie wydania tegoż orzeczenia był on sędzią delegowanym przez Ministra Sprawiedliwości, który jednocześnie pełnił funkcję Prokuratora Generalnego.

Godzi się zauważyć, iż Sąd Okręgowy(orzekając w przedmiotowej sprawie w składzie jednoosobowym) wydał wyrok co do zasady sprzeczny ze stanowiskiem Prokuratora, zaś sędzia sprawozdawca w wyczerpujących pisemnych motywach wyroku, w sposób konsekwentny i rzeczowy podważał argumentację prezentowaną w niniejszej sprawie przez Prokuraturę.

W sprawie niniejszej nie zaistniały zatem okoliczności, wskazujące na zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Tym samym brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku bez merytorycznego rozpoznania wniesionej apelacji. Jednocześnie zostało w ten sposób zdecydowanie osłabione prawo strony(składającej wniosek o zadośćuczynienie) do uzyskania rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie, tym bardziej, że strona ta nie zakwestionowała wyroku Sądu Okręgowego, przyznającego w/w zadośćuczynienie na jej rzecz.

Rafał Kaniok